La doar 9 ani este în elita cititorilor hunedoreni

Deși majoritatea tinerilor a renunțat demult la cărți în favoarea televizorului și internetului, un puști de clasa a patra, din Deva, demonstrează că pasiunea pentru lectură nu a dispărut complet și definitiv. Bogdan Borlea citește cu mare aviditate, ajungând la o medie impresionantă de aproape 100 de volume citite în fiecare an și ne dă o lecție de candoare și frumusețe a spiritului, dovedind că seriozitatea rămâne una dintre cele mai valoroase calități ale tinerilor din noul val.

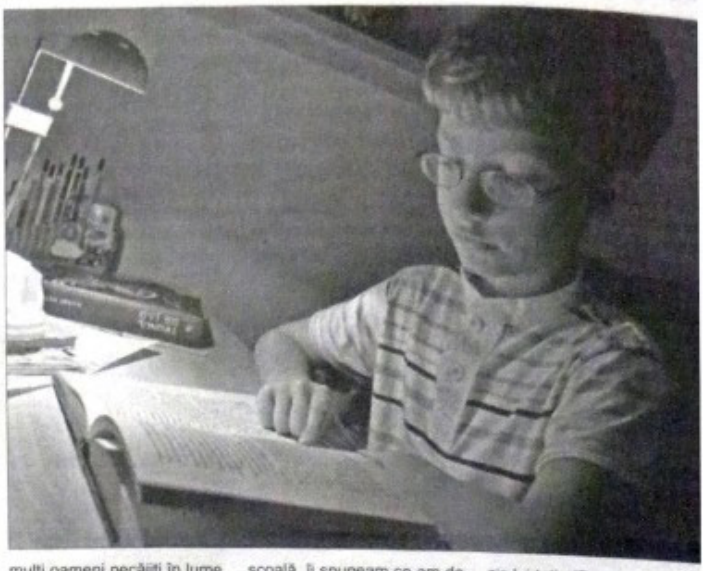

Așezat la birou, având pe peretele din dreapta colecția de cavaleri și animale fantastice, ori întins în pătușul lui de copil, Bogdan citește aproape fără oprire. Mama povestește că Bogdi, cum îi spun cei apropiați, a fost fascinat de cărți încă de când abia învățase să meargă. Avea trei ani, era o mogâldeață de copil și căra în brațe o carte "uriașă", de câteva sute de pagini, mare și frumoasă, pe care i-o cumpăraseră părinții pentru a-l atrage spre lectură. Pe urmă și-a luat singur și-a citit, a făcut conspecte din câte cinci cărți în paralel și-a descoperit că e adevăratul stăpân al unei lumi de poveste. După aceea a început să-i placă și desenul, dar și actoria. De curând a jucat "Un pedagog de școală nouă" și a susținut toată piesa aproape de unul singur. Cine l-ar fi văzut, ar fi spus că n-are nicio emoție, așa de sigur părea pe el. Abia când a ajuns acasă a recunoscut că-n tot timpul reprezentației îi tremuraseră picioarele de frică. Ăsta a fost primul lui mare succes cu public. Povestește cu drag despre cărți, despre colecțiile lui ordonate frumos și zice că, după ce-și face temele, poate citi cât vrea, asta însemnând până se face noapte de-a binelea și vine ora de culcare. Acum tocmai a parcurs cam trei sferturi dintr-un volum foarte gros, de câteva sute de pagini (citite în doar trei zile) și îți vorbește cu bucurie și dezinvoltură, dar și cu ceva din înțelepciunea unui bătrân, despre pasiunea lecturii, despre felul în care un puști ca el vede lumea, despre visele lui de copil și – nu în ultimul rând - despre iubirea Celuilalt.

Ada Berariu

Rezultatele tale școlare arată că tu ești un copil de nota 10, Bogdan. Anul acesta, ai câștigat titlul de "cel mai fidel cititor", care ți-a fost acordat de către Biblioteca Județeană Hunedoara. Pentru a obține titlul, a trebuit să citești o mulțime de cărți. Ai făcut asta dinadins, tocmai pentru a câștiga competiția?

Deloc. Nici măcar nu știam că se organizează un concurs. Pur și simplu, am tot împrumutat cărți, majoritatea de fantezie, le-am citit și le-am dus înapoi la termen, sau cel mult a doua zi după expirarea datei limită. La fiecare retur, împrumutam altele și le citeam. Și acum citesc tot o carte care îmbină câteva date istorice cu ficțiunea: "Dragonul Maiestății Sale". Are două volume. Cartea asta am mai citit-o. Acum o recitesc, pentru că la prima lectură eram cam mic și nu prea înțelegeam, dar acum înțeleg mai bine.

Cum a început povestea asta a ta, cu cititul?

Păi, prima dată, când eram mic, tati vroia să mă vadă citind. Atunci citeam niște cărți mai mici, dar chiar și așa, mi-am dat drumul mai greu. Nu reușeam eu să citesc prea bine. După ce am mers la școală, am început să citesc dintr-o dată. Atunci tati m-a dus la bibliotecă și am început să citesc doar cărțile care-mi plăceau și pe care mi le alegeam eu. Când mi-au oferit premiul ăsta "cel mai fidel cititor", eu eram acasă, bolnav de vărsat de vânt. Toată clasa era cu doamna la bibliotecă, numai eu nu. Mi-au dat telefon colegii și îmi strigau bucuroși în telefon că am câștigat, dar eu eram acasă, singur. După aia mi-au adus o diplomă și două cărți: "Istoria lui Dumnezeu" și "Istoria secretă a lumii". Sunt cărți mai de oameni mari, așa că s-a apucat mai întâi tati de ele. În ultima vreme n-am mai împrumutat atât de mult de la bibliotecă. Am trecut la cărțile din biblioteca mamei mele, care a fost profesoară de istorie.

Ce părere ai despre cărțile ecranizate?

Trebuie să spun că mie nu-mi place să văd un film și după aia să citesc cartea, așa că Harry Potter, de exemplu, n-am vrut să o citesc. În schimb, volumul "Narnia" l-am citit mai întâi și abia apoi am văzut filmul. Dar pelicula, parcă, nu spunea chiar tot. Adică totul era sintetizat și multe detalii foarte interesante rămâneau pe dinafară. La fel cum s-a întâmplat și cu filmul "Cum să-ți îmblânzești dragonul", o carte foarte frumoasă. În film, lucrurile sunt complet diferite. Nu e deloc același lucru cu cartea. Eu, unul, prefer să citesc.

> ***Scopul meu? Păi e simplu: vreau să fac totul ca, peste câțiva ani, să reușesc să fac cât mai mulți oameni fericiți***

Ești născut în a treia zi de Crăciun. Dacă ar fi să primești cadou de ziua ta câteva milioane de euro, ce-ai face cu atâția bani?

Păi, când mă gândesc cât de nefericiți pot să fie unii, cât de săraci... adică, pur și simplu n-au ce pune în gură! Mie întotdeauna îmi vine să plâng, când văd oameni necăjiți. Sau copii și adulți care sunt diformi. Și toți ceilalți oameni le aruncă priviri chiorâșe și zic "Îh!", ca și cum le-ar fi scârbă, ca și cum s-ar speria de diformitățile lor, iar inima celor suferinzi se frânge. Așa că, dacă aș avea suma asta mare de bani de care ați zis dumneavoastră, o sumă foarte mare – ce-i drept, aș vrea să investesc în ei, să se simtă fericiți. Chiar dacă nu aș reuși să fac bine la toți oamenii, măcar la o parte dintre ei, că banii ăștia nu mi-ar ajunge. Sunt foarte mulți oameni necăjiți în lume și nu poți să rezolvi atâtea probleme, așa că cred că mi-aș lua și eu niște cărți, dacă aș primi atâția bani. Acuma, cu Moș Crăciun și cu Moș Nicolae... mi se pare total diferit. Parcă s-a dus sărbătoarea asta într-o cu totul altă direcție și nu mai e ce trebuia să fie. Adică: Crăciunul... Ce înseamnă? Nu: "Hiii, vine Moș Crăciun! Înseamnă: vine Nașterea Domnului! Și asta trebuie s-o sărbătorească toți, nu ideea că ne facem unii altora cadouri și că vine Moș Crăciun, și-atât. Eu am aflat că Moș Crăciun este și el o poveste frumoasă abia anul trecut și l-am tras pe tati la răspundere: "Așa-i că așa s-a-ntâmplat și că Moș Crăciun nu există?" M-am bucurat că am reușit să-l conving să-mi spună, în cele din urmă, adevărul și că am rezolvat misterul. Acum știu că Moș Crăciun, ca idee, a pornit de la un fapt real, așa cum e foarte frumos să dăruiești semenilor tăi cadouri.

Știu că vrei să devii medic sau arhitect. De ce ai ales aceste două meserii?

Păi, ambele sunt profesii foarte bune, adică poți să faci ceea ce-ți place, poți ajuta oamenii și poți și să câștigi bani. Serviciul nu trebuie să fie ceva de genul: "Mamă, iară trebuie să merg la lucru! Groaznic! Ce urăsc treaba asta sau ce m-am plictisit!" Trebuie și să-ți placă! Oricum, o să am timp și de citit. Asta e clar. Uite, de exemplu, bunica mea a stat imobilizată aici, în patul ăsta, timp de șapte ani. Dar pentru mine a însemnat foarte mult. Ea nici nu putea să vorbească, dar eu îi povesteam ce am făcut la școală, îi spuneam ce am de făcut la teme și... când nu știam, o întrebam pe ea. Pentru că ea nu putea vorbi, n-avea cum să îmi răspundă, dar, totuși, mie îmi venea imediat ideea salvatoare după ce o întrebam pe ea. Și, asta vroiam să zic: deși atunci era și buni aici, și trebuia să avem grijă de ea, reușeam să facem toate lucrurile pe care le facem și acum. Ne mirăm și noi – eu cu mami și cu tati – cum reușeam. Dar uite că e timp pentru toate. De fapt, eu mă gândesc ca într-o zi, când o să fiu mare, să scriu și eu o carte, după orele de serviciu, indiferent ce profesie voi alege până la urmă.

> ***Păi, când mă gândesc cât de nefericiți pot să fie unii, cât de săraci... adică, pur și simplu n-au ce pune în gură! Mie întotdeauna îmi vine să plâng, când văd oameni necăjiți.***

> ***Serviciul nu trebuie să fie ceva de genul: "Mamă, iară trebuie să merg la lucru! Groaznic! Ce urăsc treaba asta sau ce m-am plictisit!" Trebuie și să-ți placă!***

Cum reușești să obții numai note de 10 și să fii unul dintre cei mai buni elevi de la tine din clasă? Care e secretul pe care ar vrea să-l știe toți elevii mediocri, dar mai ales cei corigenți?

Păi, secretul e să te gândești cât de important e să înveți. Eu, mai întâi, vin de la școală, îmi fac temele și după aia mă apuc de citit până la căderea înserării. Ce să zic... trebuie să îți placă tot ceea ce faci. Eu am noroc și de doamna Codruța Cuibuș, învățătoarea mea, dar am și niște pieteni foarte buni, pe Denis și Luci, care au aceleași preocupări cu mine, citesc și ei și sunt chiar mai talentați decât mine la desen. De doamna mi-a fost drag din prima zi și când am venit acasă i-am și zis lui tati : "Doamna asta e atât de amuzantă! Spune poante chiar mai interesante decât tine". Încearcă mereu să ne atragă să învățăm și să ne facă să râdem, să ne simțim bine... Poate că și ăsta e un motiv ca să-ți placă școala, dacă ai un învățător de care să-ți fie drag.

> ***În ultima vreme n-am mai împrumutat atât de mult de la bibliotecă. Am trecut la cărțile din biblioteca mamei mele, care a fost profesoară de istorie.***

> ***În film, lucrurile sunt complet diferite. Nu e deloc același lucru cu cartea. Eu, unul, prefer să citesc.***

Folosești rețelele sociale de comunicare atât de populare printre tineri?

Messenger, Facebook, din astea... Nu! Sunt total contra. Nu am nici cont de Messenger, nici de Facebook. Ai mei, oricum nu mă lasă pe ele și foarte bine fac! Da, e bine să vorbești cu oamenii, dar poți risca să intri pe Messenger sau pe Facebook cu oameni care îți vor răul, deși aparent ei sunt buni. Nici la televizor nu prea mă uit, decât la unele filme bune, la ceva desene și atât. Acuma și desenele astea... nu sunt toate bune. Unele sunt negative, au exprimări urâte sau violente în dialoguri, așa că nu mă uit la orice. Îmi place să mă plimb cu tati, facem plimbări lungi până la Cetate, am mers în excursii în alte țări cu părinții mei, colecționez figurine fantastice, monede - dintre care una e din 1849 - dar și desene pe care le fac chiar eu, după personajele pe care le văd.

Până la urmă, care ar fi scopul tău în viață, Bogdan?

Hmmm... Scopul meu? Păi e simplu: vreau să fac totul ca peste câțiva ani, să reușesc să fac cât mai mulți oameni fericiți.